

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1899 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899· καὶ ὀφείλουσι οἱ αἰτούντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ αἴτησις των.
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ἀναγγέλλεται διὰ τὸν προσ-
Προμωδῶς ἐχθὴ μῆνα ὅτι μέλλει νὰ συν-
έλθῃ ἐν Σόφίᾳ συνέδριον τῶν
καθ' ἅπασαν τὴν Βουλγαρίαν Μακεδονικῶν κομι-
τάτων σκοποῦν νὰ διεκτραγωδῇ τὴν κατάστασιν
τῶν Μακεδόνων νὰ ἐξωθήσῃ τὴν Βουλγαρίαν εἰς
ἐνεργείας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν
ἐπέμβασιν τῶν ἐυρωπαϊκῶν ἀνακτοβουλίων. Ἄλλ' ὡς φαίνεται αἱ φωνασκαίαι τῶν βουλγάρων πα-
τριωτῶν δὲν συγκινουσι πλέον οὐδένα καὶ ἀφοῦ
ἀπέτυχον κατὰ Ἰανουάριον νὰ συγκροτήσωσιν ἐν
μέσῃ Εὐρώπῃ τοιοῦτον συνέδριον διοργανίζουσι
νῦν τοιοῦτον εἰς τὴν βουλγαρικὴν πρωτεύουσιν.
Ἀναντίρρητον δὲ τυγχάνει ὅτι καὶ τοῦ συνε-
δρίου τούτου ἡ τύχη θὰ εἴνε ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ
πρώτου. Ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἥτις ἄλλοτε,
ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ἰδίαν εὐθύνην ὀπισθεν τῶν
Μακεδονικῶν κομιτάτων, ἐνῆργησεν εἰς τὴν
ἰδρύσιν αὐτῶν, τὰ ἐνίσχυσε διὰ χρημάτων καὶ
τὰ ἐφωδίασε δι' ὅπλων κατὰ τὸ 1896 ὅτε βούλ-
γαροι ἐπιναστάται ἐξεπέμφθησαν εἰς Μακεδο-
νίαν, φαίνεται ὅτι ἀνέκρουσε πρῶμναν καὶ ἀντὶ
νὰ βοηθήσῃ τὰ κομιτάτα ἀπειλεῖ νὰ διαλύσῃ
αὐτὰ καὶ νὰ καταδιώξῃ τοὺς τυχοδιώκτας ἐκεῖ-
νους βουλγαρομακεδόνας, οἵτινες τὸν πατριωτὴν
μόνον ἐπαγγελλόμενοι καὶ τὸν πατριωτισμὸν,
οὐχὶ σπανίως, ἀντὶ χρυσοῦ πωλοῦντες, προσπα-
θοῦσι νὰ γεννήσωσιν ἀνησυχίας καὶ νὰ φέρωσι
τὴν κυβέρνησιν εἰς περιπλοκάς πρὸς τὴν Τουρ-
κίαν, ἥτις καθ' ἑκάστην ἐξοπλιζομένη καὶ συγ-
κεντρώσασα παρὰ τὰ βουλγαρικὰ σύνορα πολυ-
ἀριθμον στρατὸν παρίσταται ἔτοιμος νὰ εἰσε-
λάσῃ εἰς τὴν βουλγαρίαν εὐλογος εἴνε ἡ στάσις
αὐτῆς τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, οἱ δὲ ἀποτε-
λοῦντες αὐτὴν ἄνδρες μεγάλας προσφέρουσιν εἰς
τὴν πατρίδα αὐτῶν ὑπηρεσίας τοιαύτην μετερχό-
μενοι πολιτικὴν καὶ οὕτω κανονίζοντες τὰ πράγ-
ματα τῆς ἡγεμονίας· ἐν οἷονδήποτε σφάλμα θὰ
ἐπιφέρῃ ἀνυπολογίστους διὰ τὴν βουλγαρίαν
συμφορὰς καὶ θὰ ἀνακόψῃ τὰς διὰ τὸ μέλλον
ἐλπίδας αὐτῆς.

Δὲν ἔλειψαν καὶ ἐν βουλγαρίᾳ αἱ ἐξημέμει
κεφαλαι ὡς συνέθη καὶ εἰς ὅλα τὰ Κράτη ἅτινα
ἐξῆλθον ἐκ μαρτυρικοῦ ζυγοῦ· ὁ δὲ ἐπισκοπῶν
σήμερον τὴν ἐθνικὴν τῶν βουλγάρων προαγωγὴν
κακὰ θὰ προοιωνισθῇ διὰ τὸ μέλλον αὐτῶν. Μετὰ
εἰκοσαετὴ ἐλευθέρου βίου, ὅστις εἴνε βραχυτάτη
περίοδος, ἡ οἰκονομικὴ τῶν βουλγάρων κατάστα-
σις δὲν εἴνε εὐχάριστος καὶ πολλὰς προξενεῖ
ἀνησυχίας εἰς τοὺς ἐμβριθέστερον ἐξετάζοντας
ταύτην. Ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις καὶ ἐν γένει ἡ
διοργανώσις τῶν ὑπηρεσιῶν εἴνε παραδεδομένη
εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς πολιτικῆς καὶ συνεπῶς ἡ
οἰκονομικὴ ἀσθένεια ἥτις ἐμφανίζεται σήμερον
μὲ ἑλαφρὰ συμπτώματα θέλει μεταβληθῇ εἰς
χρόνιον νόσημα τὸ ὁποῖον θὰ καταφάγῃ τὴν
σάρκα τοῦ βουλγαρικοῦ Κράτους· μόνον ἂν οἱ

βούλγαροι πολιτευταὶ σωφρονήσωσι καὶ δὲν φαν-
τασθῶσι διὰ τὸ μέλλον παμβουλγαρικὴν Μακε-
δονίαν, καὶ δὲν ἐπιδοθῶσιν εἰς ματαιὰς καὶ ἀ-
νοήτους πολεμικὰς παρασκευὰς καὶ ἐπιδείξεις
κατὰ τῆς Τουρκίας εἴνε δυνατόν νὰ σώσωσι τὴν
πατρίδα των ἀπὸ ταχέϊαν καταστροφῆς. Ἐν
μάλιστα λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα τῆς
Ἑλλάδος ταχέως θὰ κατανοήσωσιν ὅποιον τὸ
συμφέρον αὐτῶν.

Δὲν εἴνε ὁμως ὀρθόν νὰ παραβάλωμεν τὰς
βλέψεις τὰς ὁποίας εἴχομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες
ἄλλοτε πρὸς τὰ ὄνειρα τῶν βουλγάρων. Οἱ βούλ-
γαροι θέλουν τὴν Μακεδονίαν ὁλόκληρον καὶ λι-
μένα εἰς τὸ Αἰγαῖον. Ἐν ζητήσωσιν ἑτερόν
τι θέλει χαρακτηρισθῇ ὡς ἐντελὴς παραφροσύνῃ,
ἀφοῦ παραφροσύνῃ ἤδη θεωρεῖται ἡ ἀξιώσις των
ὅπως κυριαρχήσωσιν ἀπάσης τῆς Μακεδονίας.
Αὐτὴ ἡ ἐφημερίς τῆς Πατρὸς πόλεως ἡ ἐρμηνεύ-
ουσα τὰς ἰδέας τοῦ ρωσικοῦ ἀνακτοβουλίου ὅ-
πως θέσῃ φραγμὸν εἰς τὰς φωνασκίας τῶν βουλ-
γάρων καὶ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τῆς κατήφορον τὸν
ὅποιον ἐπῆραν διεκέρυξεν ὅτι ἡ Μακεδονία εἴνε
χώρα εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται Ἕλλας,
Σερβία καὶ Βουλγαρία καὶ ὅτι ἀν ἀποφασισθῇ ἡ
τύχη αὐτῆς ἡ Ρωσία οὐδενὸς τὰ δικαιώματα θὰ
καταπατίσῃ, οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἄλλον τοι-
αύτην ἀδικίαν. Ὡς γίνεται γνωστὸν ἐκ τῆς
δηλώσεως ταύτης αἱ ἀξιώσεις τῆς Ἑλλάδος δεόν
νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν Ἡπειρον μετὰ μέρους
τῆς Ἀλβανίας καὶ Μακεδονίας.

Τοιαύτη εἴνε ἡ γνώμη τῆς Ῥωσικῆς ἐφημε-
ρίδος. Ἄλλ' ὅτε οἱ Ἕλληνες ἀνέστησαν τὴν
ἐλευθερίαν ἐκ τῶν τάφων καὶ συνεπῆξαν τὸ μι-
κρὸν αὐτὸ βασίλειον δὲν εὗρισκοντο εἰς εἴαν οἱ
βούλγαροι θέσιν καὶ εἶχον δίκαιον νὰ ἐκτείνωσι
τὰ ὅνειρα αὐτῶν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Κων-
σταντινῆς καὶ πέραν ἔτι. Τότε μόνον Ἕλληνες
ὑπῆρχον ἐν Μακεδονίᾳ, μόνον Ἕλληνες ὑπῆρ-
χον ἐν Θράκῃ, ἐν Βουλγαρίᾳ, μόνον ἡ ἑλλη-
νικὴ γλῶσσα ἐδιδάσκετο καὶ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς
ἡγούργουν καὶ ἐνίσχουν τὸ δεινοπαθοῦν ὀρθόδοξον
πλήρωμα. Ἐκτοτε τὰ πράγματα μετέλλαξαν
διότι ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ταύτῃ γωνία δὲν ἐκαλλι-
εργήθη δεόντως ἡ μεγάλη ἰδέα. Αὕτη ὑπῆρξε
τὸ πρόγραμμα ὀλίγον μόνον πατριωτῶν καὶ ὅταν
οὗτοι ἐξέλιπον ἐχρησίμευσεν ὡς ὄπλον μόνον
τῶν φαύλων τῆς πολιτείας ὀργάνων καὶ ὁσάκις
ἐγένετο περὶ αὐτῆς σκέψις αἱ ἐνεργεῖαι ὑπῆρξαν
ὀλως κωμικαί. Ἄλλὰ οὐχὶ μόνον περὶ τῶν ἐθνι-
κῶν πραγμάτων κακῇ ἐγένετο σκέψις καὶ ἐνέρ-
γεια, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐκείνων ἀκόμη τὰ ὁποῖα
ἠδύναντο νὰ διατηρῶσιν ἀκαμαῖον τὸ ἐλληνικὸν
ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν νὰ προάγωσιν.
Μετὰ ἐβδομηκονταετὴ ἐλευθέρου βίου αἱ ἑλλη-
νικαὶ κυβερνήσεις δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἐνισχύσωσιν
οὔτε τὸ ἐλλ. ναυτικὸν ὅπερ ἐπικυριάρχει τοῦλά-
χιστον ἐν Ἀνατολῇ. Ὅσάκις δὲ παρέσχον ἐνί-
σχυσίν τινα αὕτη ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅστις
ἤνοιγε θύρας εἰς καταβολιεύσεις καὶ καταχρήσεις.
Οὕτω παριστάμεθα ὁσημέραι μάρτυρες καταπτώ-
σεως καὶ παρακμῆς. Τὸ ἐλληνικὸν ναυτικὸν
ὅπερ ἐκυριάρχει εἰς τὸν Δούναβιν καὶ ὅλους τοὺς
λιμένας τῆς Ἀνατολῆς δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐξυ-
πηρέτησῃ τὴν συγκοινωνίαν καὶ νὰ συγκροτήσῃ
εἰς χεῖρας του αὐτὴν καὶ τὸ ἐμπόριον, διότι αἱ
διαφοροὶ ἀτμοπλοῖαι ἐταιρίαι εἶχον τὸ ἀτύχημα
νὰ διευθύνωνται ἀπὸ ἀρπαγῆς καὶ ἀντὶ νὰ προ-
δεύωσι ὀπισθοδρόμησαν τὸσον, ὥστε μᾶς ἔκα-

μαν νὰ θαυμάζωμεν τώρα τὰ ἐν Πειραιεὶ κατα-
πλέοντα ρώμουνικὰ πλοῖα καὶ νὰ θλιβόμεθα
ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐν Ρωμουνίᾳ, ὅθεν τὸ ἐλλη-
νικὸν ναυτικὸν ἐκόμιζεν ἄφθονον πλοῦτον, ὑφί-
σταται μέγα τραῦμα.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀγαπήσεις παρελθόντος οἰχομένου ἀνεπιστρέπτει.
Ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ τοῦ 1897.—11 Ἀπριλίου.

Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1896 ἡ ταχύπτε-
ρος φήμη μετέδωκε διαφόρους εἰδήσεις ἀνά τὸν
Ἑλληνικὸν κόσμον περὶ τῆς αἰτίας τοῦ βασι-
λικοῦ διαγγέλματος, περὶ τῆς συστάσεως ἐται-
ρίας ἐχούσης σύμβολον τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ φανέντα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ
Μεγάλου «ἐν τούτῳ νίκα» καὶ περὶ κινήματος,
ὅπερ προϋτίθετο τὴν ἐκ θεμελίων διάσσειν τοῦ
γείτονος κράτους. Ὁ χεῖμων διαρρεῖ ἐν τῷ μέσῳ
ἀορίστου φόβου, προσδοκίας καὶ ἐλπίδος. Διάφο-
ροι εἰδήσεις χαλκεύονται ὑπὸ ἐξημέμων δημε-
γερτῶν διατηροῦσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ἀ-
μείωτον. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τόσων διαδόσεων
ἐπέρχεται ὡς ἀστραπὴ ἡ εἰδήσις ὅτι περὶ τὰ
τέλη Ἰανουαρίου τοῦ 1897 ἐγένετο σφαγὴ ἐν
Χανίοις, ἣν καὶ ἡ δύστηνος Ἡπείρος διὰ δεκα-
πέντε (15) περίπου θυμάτων ἐπλήρωσε. Τὰ
μετὰ ταῦτα ἀκολούθησαν ἀλλεπάλληλα γε-
γονότα ἐνέπλησαν τὴν καρδίαν παντός Ἑλλήνος
ἐλπίδων περὶ ἐκπληρώσεως πόθου, δι' ὃν τόσαι
εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ἐθυσιάσθησαν, καὶ τόσον εὐ-
γενὲς αἷμα ἐχύθη· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βάσσου ἐγένε-
το γνωστὸν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν· καὶ
ἐντεῦθεν πᾶσα εὐγενὴς χορὴ τῆς καρδίας συνε-
κινήθη, καὶ πᾶς ἔχων ρανίδα αἵματος εὐγενοῦς
σπεύδει εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος... Ἀλλὰ
καὶ ἡ μῆνις ἀνακτοβουλίων τινῶν ἐπαυξάνει καὶ
παρασύρει καὶ τὰς λοιπὰς δυνάμεις πρὸς περι-
στολήν καὶ σφαγιασμὸν λαοῦ διεκδικούντος τὰ
ἀπαράγραπτα δίκαιά του. Στρατοὶ κολοσιαῖοι
συναθροίζονται. Αἱ χώραι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρ-
κίας διασχίζονται ὑπὸ ἀπειραρίθμων ὀρδῶν, αἱ-
τινες κατὰ τινα μοιραίαν σύμπτωσιν ἀκολου-
θοῦσι τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν ἄλλοτε ἠκολούθησεν
ὁ Ξέρξης.

Ἄλλ' οὐ μόνον περὶ τὴν Θεσσαλίαν συνέρ-
χονται καὶ συναθροίζονται πολεμικαὶ δυνάμεις
καὶ ἐν Ἡπείρῳ παντοῖα μορφὰ διασχίζουσαι
αὐτὴν καταθύγονται εἰς ἐν σημεῖον περὶ τὴν
Ἄρταν. Καὶ παρέστημεν μάρτυρες τοσούτου
πλήθους καὶ τοσούτου στρατοῦ, ὅσον ἡ Ἡπει-
ρος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πολιορκίας τοῦ Ἀλῆ
δὲν εἶδεν· αἱ ἀπειλαί, αἱ ὕβρεις, καὶ ἡ κομπορη-
μοσύνη τῶν Μουσουλμάνων Ἀλβανῶν διὰ τὸν
Βασίλεα Γεώργιον ἀπάντων ὀπλισμένων ἐνέ-
σπειρον ἀορίστον φόβον, περὶ σφαγῆς περὶ ὀρώ-
σεως καὶ περὶ ἐπικειμένου χαλασμοῦ καὶ μετα-
βολῆς τινος. Καὶ ἐνῷ ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς
εὗρισκετο ἐν τῷ μέσῳ μυρίων φόβων καὶ ἀμυ-
δρᾶς ἐλπίδος ἐπέρχεται τῇ 11 Ἀπριλίου ἡ ἐπί-
σημος κηρύξις τοῦ πολέμου ἐκ μέρους τῆς Τουρ-
κίας... Πανταχοῦ ἐπίσημος κηρύττεται ἡ κή-
ρυξις τοῦ πολέμου καὶ προσκαλεῖται πᾶς Μου-
σουλμάνος νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ πολεμήσῃ τὸν
ἐχθρόν. Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων παρέρχεται καὶ
ἔρχεται ἡ Μεγ. ἐβδομάς τῶν παθῶν ἀληθῆς
ἐβδομάς τῶν παθῶν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος
Ἐσμέν ἀποκεκλεισμένοι καὶ οὐδὲν γινώσκοντες.
Ἡ ἐβδομάς παρέρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν μᾶλλον

Ἡδυνάμεθα νὰ μὴ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ ἄχαρα
 καὶ ἀστρίφικα ἐπιχειρήματα τῶν, ἀλλ' ἡμεῖς
 ἀναγνάντες ὁδὸν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ καλοῦ τῆς
 ψυχῆς καὶ οὐτε εἰς συμφέροντος παρακινούμεθα
 οὔτε καὶ πρὸς ὑπερσπίσιν ἄλλοισιν τινὼν.
 Ο σκοπὸς μας ἦτο καὶ θὰ εἴναι νὰ γνωσθῶσιν
 ὅσα πρὸς 10ετίαν ἐγένοντο καὶ ὅσα σήμερον γί-
 νονται ἢ παρὰλληλῶντες τὰ γεγονότα δια-
 φέρει ὁδὸς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν δευντῶν γενέ-
 σθαι διὰ τὴν ὑπερλίαν τοῦ ἀνυποῦ χροιοῦ μας
 καὶ προσπείραμεν εἰς τὸν φωτισθὲν τύπον ὅστις
 ὀφείλει τὸν ὑπὸ τῆς συνετήσεως τυπτομένου,
 ὁ ἀγαθὸς Πέτρος, διότι ἡμεῖς οὐτωχὸς δὲν ἠντι-
 κάμεν νὰ φωτισθῶμεν μὲ τοῦ λημοῦ, τῶν πο-
 κυκεράλων διαχειριστῶν τῶν Ἑλεῶν τῶν ἐν
 ρυτφῇ καὶ παραβύτω τὰ μύρια διαπραττό-
 νων εἰς βάρος τῆς πτώχειας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ

συγχώριος μᾶς θίγει ἐνδιαφέρον ζήτημα ἐρωτώμεν· α') τὰ ἐκτιμιμένα περὶ τῆς πρὸ 10ετίας διαχειρίσεως τῶν ἐλεῶν γνωρίζει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἢ ἐξ ἀκοῆς ἤδη ἔμαθε; ἐὰν τὸ πρῶτον δὲ μᾶς ὑποχρεώνει ἂν δημοσιεύσῃ ἀντιληπτικώτερον καὶ στιγματισθῶσιν οἱ διαπράξαντες ταῦτα πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν νεωτέρων, ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον ἂς φροντίσῃ νὰ πεισθῇ ἵνα μὴ εἰς βάρος τοῦ ἀεροκοπανεῖ. β') παραδεχόμενοι πρὸς στιγμὴν τὰ ὅσα ἐκθέτετε δὲν εἶνε καλλήτερα ἀπὸ τὰ μηδὲν σήμερον γενόμενα, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς σου ἀμοιβῆς; γ') τὰ ἐν τῇ «Πατρίδι» δημοσιευθέντα διατὶ δὲν εἶχες τὴν τόλμην νὰ ἐκθέσῃς διὰ τῆς ὑπογραφῆς σου ὡς εἶδη ὑποστηρίζεις καὶ πόθεν ἔλαβες τὸ δικαίωμα ν' ἀντιπροσωπεύῃς ὁλόκληρον Κοινότητα διὰ τοῦ τύπου; μήπως σοι τὸ παρέχει τὸ ἔργον σου τὸ ἀμιλλικὸν καὶ ἡ παιδεία σου καὶ ἡμεῖς δὲν τὸ γνωρίζομεν; ὁχι βλέπεις κακόμοιρε Πέτρε ὅτι ἐφωράθη τὸ ἀκουσίως παιζόμενον προσωπεῖόν σου· κύπταζε καυμένη τὸ ἀμιλλικὸν καὶ τὸ ψαλτικὸν σου καὶ μὴ παίζῃς ἐν οὐ παικτοῖς. Ἐς ἄλλοτε.

Ταῦτα διὰ τὸν φιλότιμον Μπλίτσαν, τῶρα ἀπαντῶμεν εἰς δύο ζητήματα περὶ ὧν στηρίζουσι πρὸς δικαιολογίαν πρὸς τοὺς ἀντιθέτους ἐνοικιάστους τοῦ κ. Προμηκήρη ἐξετέθη ἡ γνώμη μας ἐκτοτε ἀποκαλύπτως τὸ τί ἤρμοζε νὰ γίνῃ ἀλλ' ἂν δὲν ἠνεργήθη τὸ δέον παύσονται οἱ κορυφαῖοι σου, φίλε μου. Ὅσον δὲ διὰ τοῦ λ)σμὸς τοῦ κ. Κίρκας δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ εἶνε ἀκριβεῖς καὶ δίκαιοι, ἀλλ' εἰς τοῦτο διαφωνοῦμεν ὅτι δὲν ἐκτελεῖ ὅσα διὰ πρωτοκόλλου ὑπεσχέθη νὰ ἐνεργῇ ἀνὰ πᾶν ἔτος συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῆς Διαθήκης. Διατὶ; ἢ σιωπῇ του ἐπιμαρτυρεῖ στενοχωρίαν.

Περνῶντες ταῦτα γνωρίζομεν παντὶ ἐνδιαφερομένῳ ὅτι πολὺ εὐχαρίστως ποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν πᾶν σχετικὸν τῶν ἐλεῶν Νεγῶν διὰ τοῦ

τύπου ταῖς φροντίσῃ νὰ ῥίψῃ ἕκαστος καὶ ἓνα λίθον εἰς τὸν πατριωτικὸν ἀγῶνα ὃν διεξάγομεν χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ τῶν Νεγῶν καὶ τῆς σκιάς τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν αὐτῶν. Ἀναμένομεν.
Ἀρ....λῆς Κ. Κ.

ΔΩΔΩΝΗ

Εἰκονογραφημένον Ἑπειρωτικὸν Ἡμερολόγιον

Ἐξεδόθη καὶ ἀποστέλλεται εἰς πάντα ἀποστέλλοντα φρ. 2 καὶ λεπτά 30 διὰ ταχυδρομικά.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θέλοντες νὰ ἀποκτήσωσι τὴν Δωδώνην δέον νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου». Ὅσοι θέλουν νὰ λάβωσι καὶ τὸν πρῶτον τόμον ἐκδοθέντα κατὰ τὸ 1896 θὰ προσθέτωσι φρ. 2 εἰς χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημα τοῦ τόπου αὐτῶν.

Περιεχόμενα. Ἡμερολόγιον. — Ἀντί προλόγου. — Συρράκον (εἰκὼν). — Ἡ Χειμάρρα. — Ὁ Ψωμοπάτης (ποίημα Κρυστάλλη). — Ἡ περιρφητικὴ παράδοσις περὶ τῶν Ἀρχαίων. — Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως μετὰ εἰκόνας. — Ζαγοριά, Δρόπολις, Λούντζη, Ἀργυρόκαστρον. — Βρυκόλακας, κατὰ Ἑπειρωτικὴν παράδοσιν. — Ἀρχαιολογικαὶ μελέται Μαυροπούλου καὶ Τεριαχίου. — Ἐγγραφα ἐκ τῶν ἀρχαίων τοῦ βιλαετίου Ζαγορίου. — Ψυχολογικὴ ἐραστὴς (ποίημα). — Ἀναμνήσεις τριῶν ἡμερῶν μετὰ εἰκόνας. — Ἡ πομπεμένη. — Μαυρίκιος Καρλιὲ μετὰ εἰκόνας. — Τὸ Μίτσοβον, ἡθὴ καὶ ἔθιμα, ὁ γάμος. — Τὸ Κυνήγιον τῆς αἰγάργου (ἀγριόγιδος). — Ζουδίλα μετὰ εἰκόνας. — Ὁσὴν πασᾶς μετὰ εἰκόνας. — Τυλμα Ριζῆς Ἀργυροκάστρου. — Ἡ μονὴ Ραγιά ἐν Θεσπρωτίᾳ μετὰ εἰκόνας καὶ ἐπιστολῆς τοῦ Ἀλῆ. — Οἱ Μπερατλίδες. — Μητροπολίτης Παράμυθας μετὰ εἰκόνας. — Ἡ Ἀλωποπουραῖα ἀνεκδοτὸν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ. — Παροιμίαι· Αἰνίγματα. — Στιχοπλοκία. — Δημῶδῃ Ἡπει-

γνωστόν, ἐπεκράτει ἡ διαίρεσις τῶν κοινωνιῶν εἰς δύο τάξεις, τὴν τῶν εὐγενῶν καὶ τὴν τῶν ἐργατικῶν, οἱ Σλαῦοι ἐγκατασταθέντες προσκαίρως ἐν Ἑλλάδι φαίνονται συντηρήσαντες ταύτας, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν πρώτην ἀνήκοντες ὠνόμαζον σλαυίστι «Τσόπελας», τὰς δὲ κίρας καὶ συζύγους αὐτῶν «Τσεπέλας», τοὺς δὲ εἰς τὴν δευτέραν, ἤτοι τοὺς ὑποδεστέρους, τοὺς ἀρσενικοὺς εἰς τὸν γεωργικὸν καὶ ποιμενικὸν βίον, «βλάχους» καὶ τὰς κίρας καὶ συζύγους αὐτῶν, «βλάχας», ἐν δὲ τῇ Ἡπείρῳ ἰδίᾳ «ρουμάνας», διὰ τὸν λόγον, ὃν θέλομεν ἐκθέσει παρακατιόντες. Τούτους οἱ Φράγκοι τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς κυριαρχίας αὐτῶν ὠνόμαζον καὶ «λιντζίσιος» (linzius).

Γ'. Ὅτι καὶ σήμερον ἔτι, τὸ σπουδαιότερον, συντηρεῖται ἡ διακρίσις αὕτη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν ἄλλαις χώραις τῆς Ἑλλάδος, ἐν αἷς οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ὀνομάζουσι τοὺς χωρικοὺς καὶ ἰδίᾳ τοὺς ποιμένας «βλάχους», καὶ περ Ἑλλήνας τὴν καταγωγὴν, ἐννοοῦντες βλάχον τὸν ἀγροίκον, ἀπαίδευτον, ἐπομένως τὸν ἀσχολούμενον μόνον περὶ τὴν γεωργίαν, καὶ ἰδίᾳ τὴν κτηνοτροφίαν. Τὸ δὲ ὄνομα «Τσόπελος» ἀπώλετο διὰ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Ἐν Μεσσηνίᾳ ὅμως εἰσέτι διαφυλάσσεται, διότι οἱ Μεσσηνιοὶ πολλάκις πρὸς ἀλλήλους ἀστεϊεύοντες λέγουσιν ὅτι ἐγὼ εἰμι Τσόπελας, ὁ δὲν εἰμι Βλάχος, τοῦτέστιν, αἶμαι εὐγενῆς, δὲν εἰμι «χωριάτης, καθὼς ἐσὺ». οὕτω διαφυλάχθη παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ θηλυκὸν «Τσεπέλα» εἰς τὴν ὀρμηθίαν τῶν περιφήμων ἡμερῶν σόκων, ἣν καλοῦσι «τσεπέλαν» καὶ «τσαπέλαν», ὄνομα γνωστότατον ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ δ' ἄγρια σὺκα καλοῦσι «λιντζία». Περὶ τούτου ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ὀρᾷ» (ἴδε φρ. ἀριθ. 139 τοῦ 1879 ἔτους).

Δ'. Ἐν τῇ Μάνῃ, καὶ τῇ Ἀνατολικῇ καὶ Δυτικῇ, τὸ ὄνομα «βλάχος» σημαίνει νῦν τὸν ἐκτὸς τῆς Μάνης Ἕλληνα, ἤτοι τὸν Πελοποννησίον ἐν γενεῇ, πρᾶγμα, ὅπερ πολὺ βαρύνει εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος. Τὸν δὲ εὐγενῆ Μανιάτην λέγουσι «Νικλιάνον» καὶ τὸν ὑποδεστέρον «φαμέγιον». Ἡ διαφορὰ αὕτη προσέρχε-

ται, διότι οὐδέποτε ἡ Μάνη ὑπέκυψε τοῖς Σλαῦοις· εἰ δὲ τινες τούτων προὔχρησαν εἰς τὸν Ταύγετον, κατεστράφησαν μέχρις ἐνός ὑπὸ τῶν Μανικῶν. Ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ περιοδικῇ «Πανδώρα». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνόματος «βλάχος».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΖΩΝ ΜΑΚ-ΔΟΥΓΛ καὶ ΒΑΡΒΟΥΡ

Δρομολόγιον ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἐκ Πειραιῶς.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς.

Τρίτην (Μεσημβρίαν) διὰ Χανιά Ρέθυμνον καὶ Ἡράκλειον.

» (ὥρα 3 μ. μ.) διὰ Δαρδανέλια Κ)λεν καὶ Πύργον (Βουλγαρίας).

» (ὥρα 7 μ. μ.) διὰ Βῶλον καὶ Θεσσαλονίκην.

» (ὥρα 7 μ. μ.) διὰ Πάτρας κ.τ.λ. καὶ Ἀγίου 40.

Τετάρτην (ὥρ. 8 μ. μ.) διὰ Κόρινθον κτλ. Πρέβεζαν, Σαλαῶραν.

Πέμπτην (ὥρ. 8 μ. μ.) διὰ Κόρινθον κτλ. Πρέβεζαν, Σαλαῶραν.

Παρασκευὴν (7 μ. μ.) διὰ Βῶλον καὶ Θεσσαλονίκην.

Σάββατον (ὥρ. 8 π. μ.) διὰ Πάτρας Κέρκυραν καὶ Ἀγίου 40.

Ἀφίξεις ἐξ Ἀγίων 40 εἰς Πειραιᾶ.

Τρίτην πρωὶ καὶ Παρασκευὴν ἀπόγευμα.

ΣΗΜ. Οἱ Ἡπειρώται καὶ συμφέρον ἔχοντες νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν ἐταιρείαν ταύτην, ἀφοῦ συνέδεσε τὴν πατρίδα μας διὰ τῶν ἀτμοπλοικῶν γραμμῶν ἐξυπηρετουσῶν τακτικώτατα τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἡπείρου μετὰ τὰ μέρη, ὅπου οἱ Ἡπειρώται ταξιδεύουσι. Συμφέρον δὲ ἰδιαιτέρως μέγιστον ἔχουσι οἱ δι' Ἀγίου 40 ταξιδεύοντες καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἐταιρείαν ταύτην προθυμότητά.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΗΠΕΙΡΟΥ, ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τούτων, δέον ἵνα ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιχύσωμεν φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν ὀνομάτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ τῶν Βλάχων, ὅπερ εἰσέτι δὲν ἐξηκριβώθη ἀρκούντως ὑπὸ τῶν γλωσσολόγων, ὡς καὶ τοῦ τῶν Ρουμάνων· ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει τῷ ἀρχαίῳ Λατινικῷ «Romano», ὅπερ ἐσημαίνειν, ὡς γνωστόν, τὸν κάτοικον τῆς ἀρχαίας Ρώμης, ἢ ἐν γενεῇ τὸν χαίροντα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα αὐτῆς, καὶ ἐνεκα τούτου ὑπερφηάνως τὸ πάλαι ἐκφραζόμενον «Civis Romanus sum», ἀλλὰ τὸ σημερινὸν ὄνομα «Ρουμάνος» ἔχει ἄλλην σημασίαν, ἣν ὅμως ἐνασμενίζονται οἱ τὴν σημερινὴν Βλαχίαν οἰκοῦντες, καὶ ὅθ' ἐξ αὐτῶν οἱ λόγιοι, ἵνα εἰς τὸ Λατινικὸν «Romanus» ἀναφέρωσι χάριν βεβαίως πολιτικῶν σκοπῶν, καὶ πρὸς ἐνδείξιν εὐγενούς ὄψεως καταγωγῆς. Τὸ σημερινὸν ὄνομα «Ρουμάνος» ἔστι Σλαυικόν, καὶ σημαίνει ἄνθρωπον τοῦ δάσους, ὅπερ σλαυίστι λέγεται «Ρουμάνι» καὶ ὅθ' ἂν θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες.

Τὸ δ' ὄνομα «Βλάχος» ἔστι καὶ αὐτὸ ἐπίσης Σλαυικῆς καταγωγῆς, ὡς παραγόμενον παρὰ τὸ σλαυικόν «Βολάκ» (Volack), ὅπερ σημαίνει «ποιμὴν» εἰς τὴν ἀρχαίαν Σερβικὴν διάλεκτον· ἀλλὰ καὶ τὸ Γαλλικόν «Valach», εἰς τὸ αὐτὸ καταντᾷ, ὡς σημαῖον τὸν ἐν ταῖς κοιλάσι (Vallées) τὰς διατριβὰς ποιούμενον, καὶ ἐπομένως τὸν ποιμένα ἐν γενεῇ ἄνευ διακρίσεως φυλῆς ἢ ἔθνους, παρ' ὃ ἀνήκει, γενομένης ὕστερον τῆς διακρίσεως καὶ εἰδικεύσεως τοῦ ὀνόματος.

Ὅτι τὸ ὄνομα «Βλάχος» ἔστι Σλαυικόν καὶ ἐσημαίνει τὸν γεωργικὸν καὶ ποιμενικὸν βίον ἐν γενεῇ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ἔχομεν τὰς ἐφεξῆς ἀποδείξεις. Α'. Ὅτι πούποτε οὐδόλως ἀπαντᾷ τοῦτο ὄνομα τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν πρὸ τῆς ἐν αὐταῖς τῶν Σλαύων ἐμφανίσεως.

Β'. Ὅτι κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, καὶ ὃν, ὡς

(ἀκολουθεῖ)